

Вранці Річеру вручили медаль, а після обіду відправили до школи. Це була ще одна медаль «Легіон заслуг». Уже друга. Гарна річ із білої емалі на пурпурово-червоній стрічці. За пунктом 600-8-22 військового статуту цю нагороду видавали, щоб відзначити виняткову відвагу, виявлену під час сумлінного служіння Сполученим Штатам Америки. Власне, Річер знав, що цю висоту він уже взяв. Він збагнув, що отримує нагороду з тієї ж причини, що і раніше, — за проведення операції. Формальний жест, обумовлений договором. *«Візьми цяцьку та не базікай про те, що ми попросили тебе для цього зробити»*. Річер усе одно не мав такого наміру. Не було чим хвалитися. Балкани, якесь поліцейське завдання, розшук двох місцевих, обізнаних із військовими таємницями. Їхні особи та місцезнаходження невдовзі встановили. Чоловіків знайшли та вбили пострілом у голову. Усе в межах мирного процесу. Це задовольнило певні інтереси, і ситуація у регіоні трохи вирівнялася. Два тижні його життя. Чотири витрачених набої. Пусте.

У пункті 600-8-22 військового статуту не було чітко окреслено, на яких саме підставах давати медалі. Лише зазначалося, що нагороди мають вручати в належній офіційній атмосфері під час відповідної церемонії. Зазвичай ішлося про велику кімнату з позолоченими меблями та кількома прапорами, а також офіцера, старшого за званням від одержувача медалі. Річер був майором. Дванадцять років на службі. Але того ранку вручали також інші нагороди. Зокрема, три — полковникам та дві — генерал-майорам. Тому великим цабе на помості був тризірковий генерал-полковник з Пентагону,

з яким Річер був знайомий уже багато років, ще відтоді як той командував батальйоном Управління кримінального розшуку і служив у Форт Маєр¹. Мудрий. Достатньо мудрий, щоб зрозуміти, чому військовий поліцейський був представлений до нагороди «Легіон заслуг». У його погляді почасти читалося глузування, почасти — серйозність. «*Візьми цяцьку та не базікай*». Можливо, у минулому йому теж довелося пройти через це. Ще й не раз. Ліва половина його мундира виграла всією палітрою стрічок, серед яких були дві медалі «Легіон заслуг».

Належна офіційна кімната розміщувалася в глибині Форт Бельвуар² у Вірджинії. Це було близько до Пентагону, а отже, зручно для тризіркового. Це було зручно і для Річера, оскільки до Рок-Крік, де він збував дні, відколи повернувся, було так само близько. Але не дуже зручно для інших офіцерів, які прилетіли аж із Німеччини.

Запрошені юрмилися, вели світську бесіду, тиснули один одному руки. Потім усі стихли, вишикувалися в ряд, стали струнко і віддали честь. Після того як у довільному порядку медалі були чи то пришпилені на груди, чи то одягнені отримувачеві на шию, всі знову почали юрмитися, вести світські бесіди та тиснути руки. Прагнучи залишити церемонію, Річер попрямував до дверей. Але спершу його наздогнав тризірковий. Він потиснув Річерові руку та взяв його за лікоть.

— Я чув, тобі дають нове завдання.

— Мені нічого не казали. Поки що. Від кого ви про це чули? — запитав Річер.

— Від свого старшого сержанта. Вони всі між собою спілкуються. У світі годі шукати краще налагодженої системи поширення чуток, ніж серед військовослужбовців унтер-офіцерського складу Армії США. Це мене завжди вражало.

— І куди, за їхніми словами, я поїду?

¹ Форт Маєр — попередня назва поста армії США в Арлінгтоні, штат Вірджинія. Сьогодні має назву «Об'єднана база Маєр-Гендерсон Гол».

² Форт Бельвуар — військова база армії США, Вірджинія.

— Достеменно вони не знають. Але недалеко. На відстань, яку можна здолати на автомобілі. Кажуть, транспортна частина отримала запит на видачу автомобіля.

— Коли я маю про це дізнатися?

— Упродовж дня.

— Дякую, — сказав Річер. — Матиму на увазі.

Тризірковий відпустив його лікоть, і Річер попрямував до дверей, крізь які вийшов до коридору, де якийсь сержант загальмував ходу та віддав йому честь. Він засапався, наче пробіг довгий шлях із віддаленої частини військової бази туди, де виконували справжню справу.

— Сер, вітання від генерала Гарбера, — мовив хлопець. — Він просив прибути до його кабінету негайно, щойно у вас з'явиться нагода.

— Як далеко? — запитав Річер.

— Можна дістатися автомобілем, — відповів хлопець. — Неподалік. Але точно не скажу.

Офіс Гарбера розташовувався в Пентагоні, тому Річер поїхав разом з двома капітанами, які мешкали в Бельвуарі, але мали пообідню зміну в окрузі Б. Гарбер мав окремий кабінет у глибині комплексу, на другому поверсі, перед яким за столом сидів сержант, охороняючи вхід. Він підскочив, провів Річера до кабінету та назвав його ім'я, наче дворецький зі старої кінострічки. Хлопець відступив убік, наміряючись піти, проте Гарбер зупинив його:

— Сержанте, я хочу, щоб ви залишилися.

Хлопець послухався та невимушено зупинився неподалік. Свідок.

— Сідай, Річере, — запросив Гарбер.

Річер сів на стілець для відвідувачів із трубчастими ніжками, які прогнулися під його вагою, а Річер завалився трохи назад, наче від рвучкого вітру.

— У тебе є нове завдання, — повідомив Гарбер.

— Яке і де? — запитав Річер.

— Ти повертаєшся до школи.

Річер нічого не відповів.

— Розчарований? — запитав Гарбер.

Тому і свідок, припустив Річер. Розмова не віч-на-віч. Для кращої поведінки.

— Як і завжди, генерале, я охоче поїду туди, куди відправляє мене армія, — відповів він.

— У твоєму голосі немає радості. Але мала би бути. Просування кар'єрними сходами — чудова річ.

— До якої школи?

— Детальну інформацію вже передають до твого кабінету, поки ми розмовляємо.

— Скільки часу я там проведу?

— Це залежить від того, як тяжко ти працюватимеш. Гадаю, скільки знадобиться.

На автомобільній стоянці в Пентагоні Річер сів на автобус та проїхав дві зупинки до підніжжя пагорба, на вершині якого розміщувалася штаб-квартира Рок-Крік. Він піднявся по схилу та одразу попрямував до свого кабінету, де в центрі стола лежала тонка тека з його іменем, кодом і, звичайно, назвою — «Вплив останніх судово-медичних інновацій на міжвідомчу співпрацю». В середині лежали аркуші паперу, ще теплі від копіювальної машини, а також офіційне повідомлення про тимчасове закріплення за офісом, найпевніше орендованим у корпоративному комплексі в поселенні Мак-Лейн, штат Вірджинія. Річер мав з'явитися там до п'ятої години того самого дня. Форма одягу — цивільна. Помешкання розміщуватиметься там же, і буде надано особисту автівку.

Річер взяв теку під пахву та залишив будівлю. За ним ніхто не стежив. Нікому не було до нього жодного діла. Уже не було. Він був розчаруванням. Занепадом. Усі військовослужбовці унтер-офіцерського складу Армії США затамували подих в очікуванні, і все, що вони отримали, — безглузде завдання із ідіотською назвою, яке геть не розганяло кров. Він перетворився на порожнє місце. Опинився поза виром подій. Зник з очей — зникне і з думки. Наче бейсболіст зі списку непридатних до гри.